Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI Nr. 19 (751) * joi 12 mai 1960 * 8 pagini 30 bani

Citiți în acest număr:

ÎN ÎNTREAGA UNITATE, NICI O MEDIE SUB 7!

Elevi cu note bune și foarte bune sînt foarte mulți. Dar un catalog în care cea mai mică notă să fie 7?. Există! Și nu unul, ci mai multe, și anume la școala din comuna Valcani, regiunea Timișoara. O școală cu 169 elevi dintre care 70 sînt pionieri.

Școala are 6 clase. În toamna viitoare va funcționa și clasa a VII-a. În sfîrșit, lucrul cel mai important, este că pionierii de aici nici nu găsesc ceva deosebit în faptul *că în întreaga unitate nu există nici un corigent. Că media cea mai mică este 7!* Și ceea ce este cel mai frumos e că acești pionieri nu „tremură" pentru un 9 sau 10. Ci pentru o învățătură de calitate: învață bine la școală pentru a fi pregătiți mîine pentru viață.

Vălcănenii sînt toți colectiviști. Și fiii lor învață bine...

Căutări, inițiative...

Asemenea rezultate sînt de natură să ridice întrebări. Și fără îndoială că prima este „Cum, prin ce mijloace ați ajuns la asemenea rezultate?"

Tovarășa instructoare Florica Ciurașu, Maria Lăzăruică, președinta unității și cîțiva membri din activ, au explicat cum au obținut un asemenea rezultat.

— Primul pas cu care am pornit a fost fără îndoială studiul individual, ne-a spus pionierul Ion Minea, președinte de grupă. Aceasta înseamnă că studiul de bază rămîne cel de-acasă. Au loc, apoi, meditații zilnice la școală cu tovarășii profesori, discuții în urma meditațiilor, diferite forme de ajutor tovărășesc la învățătură, schimburi de experiență. În alte adunări — de pildă în cele de detașament — un pionier pregătit din timp vorbește despre felul cum învață, cum își respectă programul zilei, cum folosește lectura extrașcolară.

În adunările de grupă s-a discutat despre necesitatea atenției la ore și importanța pentru studiul individual a luării notițelor. Iar la sfîrșitul trimestrului II, s-a organizat în școală o expoziție a celor mai bune caiete de notițe. Maria Lăzăruică președinta unității ne-a spus că din două în două săptămîni colectivul de conducere al unității alcătuiește un articol de analiză a situației la învățătură pe care-l citește la stația de radioficare, popularizîndu-se pionierii fruntași.

Rezultate

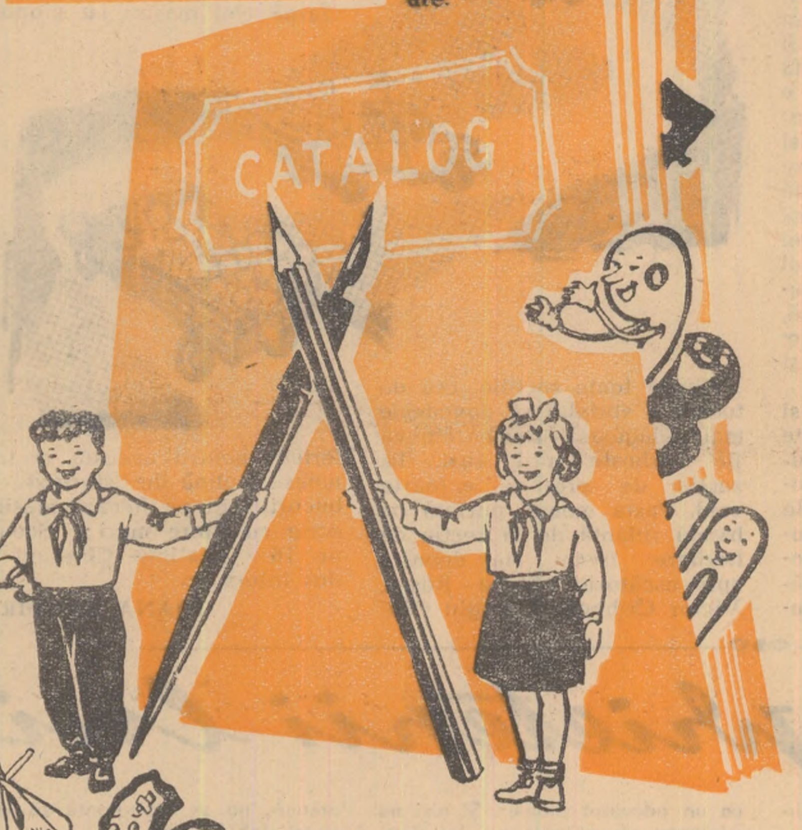
Cu un an în urmă, Aura Popi Zorița și Balint Emeric, din clasa a VI-a, erau doi pionieri slabi la învățătură. Imre era să rămînă corigent, iar Zorița și în primul trimestru mai avea încă 4 medii de 6! Acum Zorița are 3 medii de 7 iar restul de 8, 9, 10. Imre este mai bun acum la învățătură. Are o singură medie de 7. Restul 8, 9, 10. Și ca o încununare a acestui rezultat, de foarte puțin timp, Imre și-a completat adeziunea pentru a fi primit în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor.

Sînt doar două exemple. Dar lista s-ar putea continua și cu școlari cu care pionierii muncesc pentru a-i ajuta la învățătură. Pentru că în această unitate rezultatul muncii fiecărui pionier sau școlar este rezultatul muncii întregii unități.

Nota fiecărui pionier este nota unității. Victoria fiecărui pionier este victoria întregii unități.

Pentru că... toți pentru unul și unul pentru toți!

Probabil că vi se pare pompoasă formularea aceasta. Mai simplu, ea se poate traduce astfel: un băiat Nicolae Rada, din clasa a VI-a, lipsea de la școală cu regularitate. Detașamentul întreg l-a urmărit și a văzut că absențele lui nu se datoresc niciunei boli, ci că Nicolae Rada chiulea pur și simplu de la școală. Împreună cu tovarășa dirigintă Veronica Stanciu, (care le este și instructoare), s-au dus cu toții acasă la Rada, să vadă ce „motive" are.

...De atunci, în catalog, în dreptul lui Nicolae Rada n-a mai apărut nici o absență!

Pionierii din Valcani știu că învățătura este prima lor sarcină pioniereasca. Și numai atît? Am discutat cu mai mulți pionieri din Valcani. I-am găsit în fața școlii: unii îngrijind pomii din curtea școlii, alții adunînd fier vechi, iar alții jucîndu-se.

N-au fost prea mulți cei care mi-au spus că se vor duce la o școală medie. Mai toți pionierii sînt hotărîți să se ducă la școli profesionale. Și nu la școli profesionale în general, ci la cele a căror specializare este foarte necesară gospodăriei. Pentru că în comuna Valcani, gospodăria este nouă. Are nevoie de specialiști. Iar pionierii de azi, vor fi specialiștii de mîine.

E. SKIBINSKI

Atențiune, începem emisiunea...

Concursul micilor tehnicieni

...Atențiune, atențiune, începe emisiunea studioului local.

Să nu credeți că este vorba de vreun studio regional. Nu. Așa începe și emisiunea studioului de la Casa pionierilor din Arad.

Instalația a fost făcută de pionierii de la cercul de radio. De atunci, în cercuri se transmit cele mai interesante știri din școli și de la Casa pionierilor. Acum, pionierii care frecventează cercul fac alte aparate cum ar fi aparate de radio cu galenă, microfoane, și, ultima lucrare pe care nu au terminat-o încă, un telefon. Se străduiesc să le execute cît mai corect. Cu unele din ele se vor prezenta la concurs! Mulți dintre pionieri au și terminat obiectele pentru concurs. Pionierul Octavian Ivanov a lucrat un aparat de radio cu galenă și un transformator. I-a plăcut mai mult cel de al doilea aparat, despre el învățase destule în timpul orelor de fizică.

Și Iosif Mihălțeanu din clasa a VI-a B de la Școala de 7 ani nr. 2 este un priceput radiofonist. Pînă acum a și terminat un aparat de radio cu galenă în miniatură. Iosif a fost tare bucuros cînd într-o zi, la cerc, a venit cu tot aparatul într-o... săpunieră.

Harnic este și Lucian Păcuraru, din clasa a V-a de la Școala medie nr. 2. Și el lucrează un aparat de... Dar, nu vă mai spun. Aparatul lui, ca și altele lucrate de pionieri, constituie un „secret" pînă la expoziția micilor tehnicieni!

Intr-o zi de primăvară

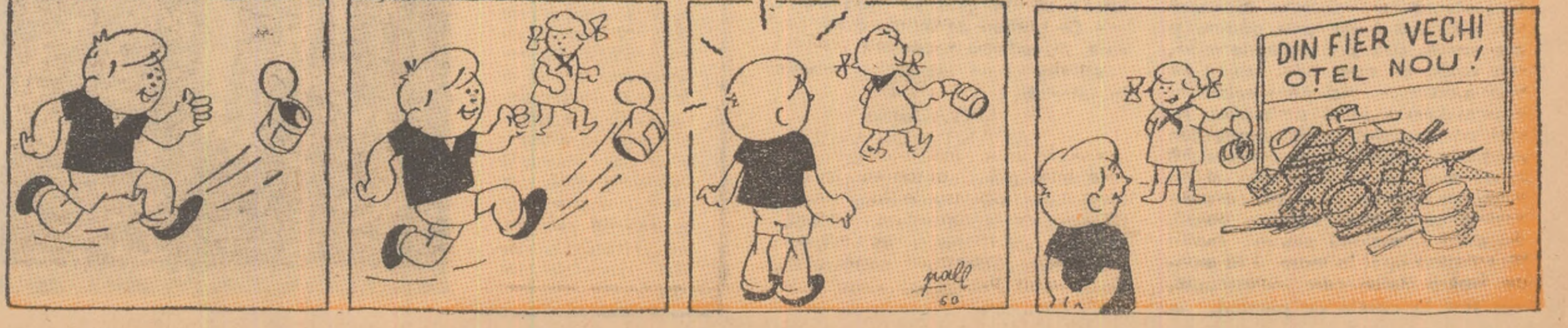
În dreapta, în stînga, înainte, înapoi, ori încotro te-ai uita după ce ai intrat în noul cartier Floreasca te întîmpină aceeași priveliște familiară. Blocuri noi cu două și trei etaje, cenușii, gălbui, albe, din plăci prefabricate, sau de cărămizi roșii. Iată noile magazine, cele două școli, cinematograful, librăria... Pe strada principală trec în sus și-n jos camioane cu materiale de construcție lăsînd în urmă dîre de praf... Pionierii claselor a V-a și a VI-a de la Școala medie mixtă „Matei Basarab" se îndreaptă veseli către locul unde, încă prinse între uriașe schele, ultimele două blocuri din marele șantier se înalță văzînd cu ochii. Zeci de muncitori își văd de lucru atenți, fiecare străduindu-se să lucreze cît mai bine. Pionierul Teodor Borangiu, dintr-a V-a B, dorește foarte mult să-l cunoască pe inginerul constructor de la aceste blocuri. Și iată că se apropie de grupul pionierilor nu un tovarăș ci o tovarășă ingineră cu ochi luminoși și salopeta prăfuită. Ea răspunde zîmbind la întrebările copiilor, le povestește ce minunat lucru e să vezi că din mîinile tale se înalță case, teatre și magazine, blocuri cu multe etaje, cu balcoane și străzi frumoase. — „Priviți! De patru ani muncesc aici, alături de ceilalți constructori, de muncitori... Dar am făcut treabă bună, nu?" Și zîmbind iarăși îi îndemnă pe micii vizitatori cu cravate roșii la gît să privească în jur... E soare, e lumină, e primăvară. Zeci de oameni trec grăbiți pe stradă. Zeci de copii aleargă printre blocurile noi, jucîndu-se... Inginera Rodica Cristescu privește veselă grupul pionierilor care au venit să cunoască mai îndeaproape șantierul.

E soare, e lumină, e primăvară...

IOANA TOMA

POVESTE FARA CUVINTE...

Din viața pionierească

Trei mașini aleargă pe șosea...

Totul a început de la adunarea dedicată realizărilor Partidului în regiunea Galați. Tovarășa Frida Hermelin, secretara U.T.M. vorbea cu atîta însuflețire despre minunatele realizări, despre noile construcții din Galați, nenumăratele blocuri, magazinele bogate, noul cinematograf, teatrul muzical, cele trei cargouri lansate pe apă, realizate de muncitorii de la Șantierul Naval, tramvaiele și mașinile noi, încît pionierilor le străluceau ochii de mîndrie. Le-a vorbit apoi despre cele 243 obiective social-culturale date în folosință numai la sate în 1959, în regiunea Galați, dintre care: 26 școli, 31 cămine culturale, 34 săli de clasă, 2 policlinici, 26 circumscripții sanitare. Au fost renovate prin muncă patriotică 89 școli, 6 cămine culturale și alte unități care au adus o economie de peste 2.000.000 lei. Le-a mai vorbit despre faptul că în anii de democrație populară au fost electrificate 94 de sate în regiune, despre noile fabrici, despre Combinatul de prelucrarea stufului de la Chișcani despre zeci și zeci de realizări care fac viața omului mai frumoasă, mai bogată. Multe dintre aceste realizări s-au înălțat chiar sub ochii lor, ai pionierilor din Galați. Nu locuiesc mulți dintre ei, cu părinții în noul cartier modern înălțat în centrul orașului? Nu ei se duc bucuroși să cumpere tot felul de bunătăți de la magazinul cu autodeservire? Și nu tot ei merg ades la cinematograful nou, cu ecran lat și la teatrul muzical? Dar cu cele mai multe dintre realizările despre care au discutat au hotărît să facă cunoștință directă mergînd în excursii organizate cu grijă și din timp. Prima excursie pe care și-au propus-o a fost să viziteze Combinatul de la Chișcani. Nu înainte însă de a pregăti un frumos program artistic pe care să-l prezinte în fața muncitorilor. Au pornit la treabă imediat. In orele libere învățau cîntece, poezii, făceau repetiții... Filele calendarului cădeau una după alta, iar ziua fixată se apropia. Dimineața plecării s-a arătat veselă și senină. La poarta școlii s-au oprit cele trei mașini trimise de tovarășii de la I.R.T.A.

Nu se știe cine a dat tonul dar după ce s-au urcat în mașini, cîntecul pionieresc a pornit dintr-odată cuceritor, puternic: „Azi e zi de sărbătoare..." Acordeonul pionierei Meri Labes își face conștiincios datoria acompaniindu-i... Pe șoseaua albă ce se desfășoară ca o panglică înainte către Brăila, cele trei mașini aleargă, zboară... Unul după altul satele înșirate de-a-lungul șoselei rămîn în urmă, cu pîlcurile lor de bobocei ieșiți la iarbă verde, cu merii și caișii înfloriți...

Un mic popas la Brăila și drumul îi poartă mai departe spre Chișcani. Iată Combinatul! Ce mare e! Se profilează puternic pe zarea de cerneală, dînd impresia unei picturi uriașe... Din apropiere pionierii privesc tăcuți, impresionați, marea construcție... Lina Ivanov și-a întrerupt povestirea despre felul cum a obținut ea diploma la Olimpiada tinerilor matematicieni, iar Ecaterina Tănăsescu dintr-a VII-a nu mai încearcă să le convingă pe colegele ei să devină geologi. In fața ei se înalță masiv Combinatul și, la drept vorbind, și aici ar fi frumos să lucrezi!

Dintre toate secțiile, cea de tocare a stufului se dovedește mai gălăgioasă. Dacă cineva îți vorbește nu-l auzi. La secția de presare e foarte cald. Pasta moale, purtată pe bandă rulantă de la secția de fierbere trece mai departe spre uscătorie. Elena Roșca, Victor Crihană și Sergiu Rozean stau de vorbă cu muncitorii Costache Gheorghe, Mircea Ion, Vasile Zbarcea și Victor Feni, unii dintre ei foști pionieri... Se gîndesc ca și ei, micii vizitatori de azi, peste cîțiva ani ar putea veni aici să muncească. Iar cartonul și plăcile aglomerate pe care ei le vor lucra vor fi tot atît de frumoase...

Acum vizita s-a terminat. In aer liber pionierii își prezintă spectacolul în fața muncitorilor. Balcoanele noilor blocuri din Chișcani s-au umplut de tineri care ascultă cu plăcere cîntecele pionierești. Prima parte a excursiei se apropie de sfîrșit. Mașinile împodobite cu verdeață pornesc în cîntec spre Lacul Sărat unde jocul și voioșia se încing mai puternic: „Joacă, joacă, joacă, băiete"... Oboseala nu și-a făcut încă apariția. Aer, soare, iarbă verde. Lacul Sărat își întinde oglinda albastră pînă hăt, departe... După alergătura prin pădurice după micșunele și brebenei, ce mare e pofta de mîncare!

Fără îndoială, a organiza asemenea excursii nu-i ușor, dar atunci cînd există dorința de a vedea lucruri noi și folositoare nu se poate să nu reușești...

La întoarcere, pe șosea aleargă trei mașini cu pionieri fericiți pentru această zi frumoasă, plină de surprize și bucurii... Și pe fiecare mașină scrie cu litere mari: Școala nr. 16 Galați — Chișcani — dus întors...

IOANA ZAMFIR

Mircea și prietenii lui

Era o vreme cînd pionierii din grupa Otiliei Mugur din clasa a V-a A aveau un mare necaz. Și pe bună dreptate. Onoarea grupei era în joc din cauza lui Mircea Stef, care aproape în fiecare zi venea la școală fără cravata de pionier.

— De ce nu porți cravata, Mircea? îl întrebau colegii.

— Păi... să vedeți... azi am uitat-o.

Și nici în zilele următoare Mircea nu venea cu cravata. Cînd era din nou întrebat, găsea fel de fel de motive. Ba că mama a „spălat-o," ba că a „uitat" să i-o calce, și cîte altele.

Dar Mircea nu numai că nu-și purta cravata. Incepuse să-și neglijeze serios lecțiile. Azi nu știa la romînă, mîine lua notă mică la rusă. Venea neglijent îmbrăcat, cu cărțile aruncate în ghiozdan la întîmplare, iar gălăgia din timpul orelor era provocată, de cele mai multe ori, de Mircea Stef. Mircea nu mai arăta ca un adevărat pionier. Și nici nu înțelegea că atitudinea lui dăunează întregului colectiv.

— Nici astăzi Mircea nu și-a pus cravata, spunea unul.

— Nici astăzi Mircea nu și-a învățat lecțiile, observa altul

— Oare Mircea chiar nu se gîndește la greșeala lui, oare a uitat el ce reprezintă cravata?

Toate aceste întrebări și le-au pus pionierii din grupă și au hotărît ca într-o adunare de grupă Mircea Stef să fie discutat. Ei l-au mustrat aspru pentru abaterea de a nu purta întotdeauna cravata, l-au făcut să înțeleagă că din cauza lui întreaga grupă are de suferit.

— Va trebui întîi să învățăm împreună, nu se mai poate să răspunzi slab la lecții.

— Tot sîntem noi colegi de bancă, sări Angela Vasilov, ne vom face și lecțiile tot împreună.

— Eu îl voi ajuta la limba rusă, fu de părere Otilia Mugur.

Cu toții discutau cu aprindere. Mircea tăcea. Se gîndea cît de mult greșise față de colegii lui. Acum îi părea rău.

Adunarea s-a prelungit. La plecare, Mircea nu și-a luat nici un angajament. Era însă tare abătut. Din ziua aceea nimeni nu l-a mai văzut fără cravată. Acum Angela are în fiecare zi musafiri. Își pregătește temele cu Mircea.

E. POPA
coala medie, Baia Mare

Pe adresa colectivelor de conducere a sosit o telegramă

Atenţiune! Pornesc la drum! Vă dau de veste acum ca să nu spuneți că n-ați știut! Am văzut că anul școlar se apropie de sfîrșit și m-am gîndit că e timpul să viu eu la rînd... In curînd, cu acceleratul „Vară", voi fi în gară! Pregătiți-vă să mă primiți bine, cum se cuvine! Geamantanul meu cu daruri e plin: am făcut rost de mult cer senin, soare în cantitate suficientă și am fost atentă ca livezile să rodească din plin. Am trecut prin pădure și am pus la cale producția de mure, am vorbit cu apa rîului să nu fie nici prea rece, nici prea caldă, ci tocmai cum e bună de scaldă. Apoi am înaintat privighetoarei un memoriu, rugînd-o să introducă piese mai noi în repertoriu, și, în fine, am discutat cu poeți, cu scriitori și compozitori să scrie poezii, povestiri și melodii pentru copii! Am rînduit apoi la mare și la munte tabere multe, care vă așteaptă, am fost la casele de pionieri, în fine, totul e bine! Ce vreau eu acum e să știu cum vă pregătiți voi? Sînteți gata să mă primiți? Ia să vă gîndiți! Iată, vă pun cîteva întrebări la care vă rog să-mi răspundeți fără amînări:

— Cum se pregătesc colectivele de conducere din unități și detașamente în vederea activității pionierești din vacanța de vară?

— Ce acțiuni și activități deosebite aveți de gînd să organizați?

— Ce planuri personale aveți, fiecare, în vederea vacanței?

Vă rog să-mi răspundeți repede la întrebări!

Cu salutări,
VACANȚA DE VARĂ

N. R. In urma unei înțelegeri stabilite între noi și autoarea acestei telegrame, răspunsurile la întrebările sale vor fi trimise pe adresa: redacția „Scînteia pionierului", Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", București.

Flutură cravatele roșii

Trimițîndu-ne această fotografie, Ioan Samfira, președintele unității de pionieri de la școala din satul Bedeciu, din regiunea Cluj ne avertizează cu modestie: „Ca subiect, fotografia aceasta, desigur, nu prezintă ceva cu totul nou. Asemenea scene se văd adesea în toate unitățile de pionieri. Am vrut să arătăm însă, prin această fotografie că și în sătucul nostru de munte sînt pionieri că flutură și pe aici cravatele lor roșii"...

Răspuns la o întrebare

Tovarășul instructor superior Vasile Smaranda, din comuna Ciorani, raionul Cricov, regiunea Ploești, **întreabă, într-o scrisoare adresată redacției, următoarele:**

a. dacă un pionier din clasa a VII-a, care a împlinit vîrsta de 14 ani și a fost primit în organizația de U.T.M., este președinte de detașament, mai participă la activitățile pionierești sau se face alegerea unui alt președinte?

b. dacă acest pionier a început să se pregătească pentru distincțiile pionierești, avînd o serie de condiții îndeplinite, ce va face el acum? Va continua sau nu, să se pregătească pentru a le îndeplini și pe celelalte?

După părerea noastră, tovarășe instructor, pionierul care, avînd 14 ani, a devenit membru al U.T.M., își continuă activitatea în cadrul detașamentului și unității de pionieri deoarece, fiind președinte de detașament, trebuie să-și ducă munca mai departe pentru că pionierii l-au ales. Credem că, mai mult, o dată cu primirea carnetului roșu de membru al U.T.M., răspunderea, dragostea de muncă a președintelui de detașament a crescut, și ca atare activitatea sa pionierească va fi și mai rodnică decît pînă acum. Prin el, organizația de bază U.T.M. va putea să ajute și mai mult unității de pionieri, iar detașamentul nu va avea decît să fie mîndru de faptul că președintele său a meritat cinstea de-a fi primit în U.T.M.

Răspunsul celei de-a doua întrebări este legat de cel dintîi. Din moment ce pionierul despre care ne scrieți este președinte, ales de pionieri, rămîne să-și continuie activitatea în detașament; din moment ce rămîne să-și continuie activitatea în detașament, atunci, firește, ca pionier, își va putea continua pregătirile în vederea distincției pionierești. Aici, o precizare: este limpede pentru toți că condițiile cerute de distincții nu sînt de fapt lucruri nemaiîntîlnite, „norme speciale", ci activități pionierești cunoscute și îndrăgite de copii. De aceea, în munca pentru obținerea distincțiilor nu trebuie să vedem doar distincția în sine, ca obiect, ci mai întîi trebuie să ne preocupe însușirea temeinică a prețioaselor deprinderi pe care pionierii le capătă îndeplinind condițiile cerute. De aceea, noi îi urăm mult succes președintelui de detașament, despre care ne scrieți, în însușirea și pe mai departe a acestor deprinderi!

Să înfrumusețăm satele și orașele patriei!

O surpriză

Strada Dobrogeanu Gherea din Carei. O stradă frumoasă, cu garduri proaspăt văruite, cu spațiul de pe marginea drumului săpat și plantat cu răsaduri de flori și puieți. Pe scurt, o stradă curată. Se vede cît de colo că niște mîini harnice, de buni gospodari o îngrijesc cu atenție.

Să nu vă închipuiți însă că strada arăta așa întotdeauna. Nici-decum! Pînă nu de mult, pe stradă mai puteai vedea împrăștiate paie, pietre, și hîrtii.

Toate acestea au fost pînă într-o zi, cînd pionierii care locuiesc pe această stradă au hotărît:

— Trebuie să facem din strada noastră una dintre cele mai frumoase străzi din oraș!

— Să nu-i lăsăm pe cei de pe „Simion Bărnuțiu" să ne-o ia înainte.

— Să începem cît mai repede, fu de părere Elena Donca.

— Chiar de mîine dimineață. E duminică și sîntem cu toții acasă.

Astfel, pionierii de pe strada Dobrogeanu Gherea au hotărît ca a doua zi dis-de-dimineață să înceapă lucru!

*

Duminică dimineață. În fața casei în care locuiește Elena Donca au început să se adune pionierii. Printre cei veniți se afla și Maria Popi și Hossu Loci, ...Angela Stănilă care abia a devenit pionieră, a venit și ea. A anunțat-o sora mai mică a Elenei, pioniera Viorica Donca. Sînt colege și prietene. Și cum sînt de curînd pioniere, au ținut neapărat să ajute și ele la înfrumusețarea străzii. Viorica a pregătit și o surpriză.

Încetul cu încetul, într-un colț, s-au adunat sape, greble, mături de nuiele, puieții și... o stropitoare.

— Hai să începem fu de părere Loci. Au venit cu toții.

Cele patru grupe au început lucrul. Fiecare a luat cîte o porțiune de stradă. Mai întîi au udat. Cu stropitoarea a fost cam greu. Maria Popi vrea să stropească ea mai întîi, Elena Donca ține neapărat ca să stropească întîi grupa ei. Pînă la urmă s-au împăcat. Au udat pe rînd. Pe măsură ce timpul trecea, înfățișarea străzii se schimba. Nici o piatră, nici o hîrtie, nici un pai, n-a mai rămas.

— Aduceți hîrlețele. Începem săpatul. Gropile pentru puieți le va face Loci.

— Ai grijă, să le faci mai mari, puieții de vișin au rădăcinile foarte ramificate.

Fetele fac răzoarele pentru flori. După ce treaba este aproape terminată, copiii se opresc din lucru și privesc cu atenție. Fața străzii s-a schimbat. Dar... parcă mai trebuie ceva.

— Da, lipsesc florile. Răsadurile de salvie sînt încă mici.

— Nu-i nimic, le vom planta duminica viitoare. Nimeni n-a observat însă că în timp ce pionierii discutau despre flori, Viorica dispăruse. Dar uite-o, că a și sosit. În brațe poartă o lădiță. Pionierii se adună repede în jurul ei să vadă ce a adus. Sînt răsadurile de salvie pe care Viorica le-a îngrijit de multă vreme. Bucuroși, au început să răsădească florile.

E. ROȘCA

Pionierii din detașamentul nr. 22 al clasei a III-a B de la Școala de 7 ani nr. 31 din București, au o activitate foarte interesantă. De curînd au luat în primire o porțiune din B-dul Ghica Tei pe care o îngrijesc. Se ocupă, de asemenea, de îngrijirea pomilor din curtea școlii.

In acțiunea de strîngere a fierului vechi ei au răspuns cu mult entuziasm și au adunat peste 800 kg. Iată-i cu roabele încărcate îndreptîndu-se către locul de depozitare.

DEPRINDERI NOI

Nerăbdătoare să vadă cartea pe care o luase Anca de la bibliotecă, Mariana se opri și ea pe coridor. N-au avut timp nici să se uite la primul desen cînd, un grup de băieți trecu în goană pe lingă ele. Din fugă, aruncară cartea jos...

— Să vă fie rușine, strigă furioasă Anca în urma lor.

Ea se supărase nu atît pentru faptul că i aruncaseră cartea dar băieții veniseră și de data aceasta în școală cu pantofii murdari...

— Uite cît nisip au lăsat pe jos, arătă Mariana. Și le-am spus doar să vină cu pantofii făcuți, să se șteargă bine cînd intră înăuntru!

— Lasă, la adunarea de detașament iar o să-i criticăm. Acum n-o să mai poată spune că s-au șters pe picioare. Doar i-am văzut!

*

La adunare Anca Băltescu, președinta detașamentului nr. 12 de la Școala medie nr. 3 din București, n-a uitat ce și-a pus în gînd și iar a adus vorba despre pantofi, despre ținuta pionierilor, despre faptul că fiecare pionier trebuie să fie curat și ordonat.

— Voi, băieții, credeți că ați îndeplinit prima condiție dacă aveți note bune sau dacă ați arătat că știți să coaseți. Numai atît nu-i de-ajuns. Trebuie să dovediți că ați rămas cu deprinderi bune, că folosiți ce ați învățat. Și afară de hai-ne mai este ceva: voi și cîteva fete se pare că ați uitat că și pantofii intră în ținuta noastră. Uite, Valeriu e președinte de grupă și priviți ce pantofi...

Atunci mai mulți băieți s-au ridicat gata de ceartă. Dar Anca, Mariana și alte fete nu s-au lăsat intimidate. Discuțiile au fost aprinse. Pînă la urmă însă băieții s-au convins că la mijloc nu e nici o răutate de-a fetelor Și primul care a recunoscut a fost chiar Valeriu.

— Aproape nu-mi dau seama de ce ne-am supărat pe fete, începu el puțin stingherit. După ce ne-am obișnuit să ne călcăm cravatele, să ne periem hainele, nu văd de ce ne-ar fi așa de greu să ne curățim zilnic pantofii.

Toți i-au dat dreptate, hotărîrea a fost luată pe loc.

*

Mai e puțin pînă cînd va suna de intrare. Jos, la scară, un singur pionier. Doar el n-a intrat în clasă. Își curăță pantofii. Numai unul, fiindcă celălalt strălucește. Dar se aude sunînd. N-are timp de stat. De cum intră în clasă cîțiva îl privesc mirați, ba chiar îi cer socoteală. Dar lucrurile se lămuresc (din grabă a călcat într-o băltoacă). O pionieră îi aduce o bucățică de pluș. „Ține, fă-ți pantoful. E singurul nelustruit de aici".

PRIMA VICTORIE!

Pionierii din Cîmpulung Moldovenesc au așteptat-o demult. Lucrînd în jurul meselor lungi din atelierul cercului de aeromodelism al Casei pionierilor, au tot cercetat, pe geam, cerul, dealurile din jurul orașului. Și de cîte ori nu l-au întrebat pe instructorul lor: „Cînd o să vină și ziua aceia, tovarășe instructor? Ziua primelor încercări!"

Dar iată și ziua mult așteptată. Cu soare cald, cu veselie, cu miros de pămînt reavăn.

Instructorul cercului, tovarășul Octavian Chirică, s-a pregătit demult pentru această zi. A controlat cu atenție și migală fiecare model al copiilor, făcînd observații, dînd sfaturi prețioase.

Copiii îl ascultau și corectau unghiul de zbor al aripilor, refăceau o lipitură, adăugau un gram sau două la greutatea din botul modelelor. Apoi, toți cu aeromodelele pe care le-au construit, aeromodelele în care și-au pus toată priceperea, răbdarea și încrederea, de care și-au legat primele vise de viitori navigatori aerieni, au ieșit la cîmp.

Pe drum Corneliu Coțofan s-a apropiat de instructor:

— Are să zboare și modelul meu, tovarășe instructor?

Instructorul l-a privit zîmbind.

— De bună-seamă!

Instructorul i-a aliniat pe grupe. Le-a cerut să-și verifice fiecare, încă odată, aeromodelul. Apoi le-a verificat și el. A cercetat puterea vîntului cu o mînă de iarbă uscată aruncată în sus, după care s-a întors către micii constructori.

— Ei, copii, așa cum v-am învățat. Lansați cu fața spre vînt, printr-o ușoară aruncare.

Ca un stol de porumbei gălbui, cu aripi nemișcate, aeromodelele și-au luat zborul din mîinile copiilor. Au trecut peste vîrfuri de pomi, peste o arătură proaspătă peste cîteva acoperișuri de casă, spre oraș. Zburau unul mai frumos decît altul, iar copiii, cu inimile zvîcnind de bucurie, cu privirile scăldate de albastrul zărilor, le urmăreau.

— Prima victorie copii! a exclamat instructorul. Peste o lună, la concurs!

V. TONCEANU

FOILETON

Casa cu tăblițe

Era de fapt o casă obișnuită, o casă ca toate celelalte. Avea o grădiniță cu flori și o curticică cu găini moțate și cocoși războinici. Avea o pivniță cu lemne dedesubt și un pod cu rufe puse la uscat deasupra. Avea cîteva coșuri pentru fum pe care se opreau din zbor ciorile, mai ales iarna, cîteva burlane prin care se scurgea ploaia de pe acoperiș, mai ales toamna cîteva robinete de la care se lua apă, mai ales vara, cîteva ferestre prin care intra vesel soarele, mai ales primăvara. Intr-un cuvînt o casă obișnuită, o casă ca multe altele.

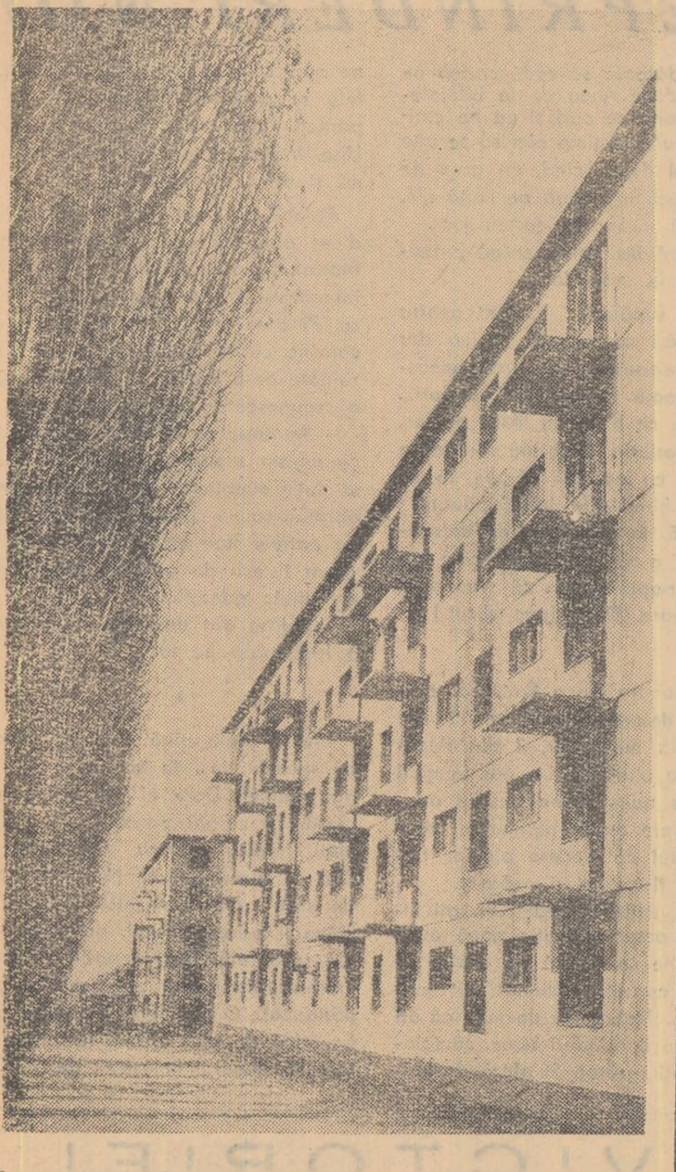
Și totuși în casa aceasta se găseau niște tăblițe cu inscripții ciudate pe care nu le-am mai văzut niciodată și nicăieri. Chiar de la intrare, pe portița de fier, te întîmpină o tăbliță pe care scrie: „Nu mă trînti. Nici răbdarea mea nu e de fier". In grădinița din fața casei descopereai alte două tăblițe frumos caligrafiate: „Nu călca pe iarbă. Nu e gazon de fotbal" și „Nu rupe florile. O dată rupte nu le mai poți lipi la loc". Pe cotețul cîinelui scria: „Să fim înțeleși: dacă mă tragi de coadă te mușc!" Pe ușa de la intrare, lîngă sonerie, era o altă tăbliță pe care scria: „N-o repara. Deocamdată funcționează". Intrînd în casă, am citit pe un perete: „Nu ne picta. Sîntem proaspăt zugrăviți". Pe dulapul cu cărți, o tăbliță spunea: „Nu ne scrie. Ne-au scris alții", iar pe șifonier, o tăbliță de acelaș format avertiza: „Nu mă sculpta. M-au sculptat la fabrică". Pe masă era o altă înștiințare: „Rezolvă problema pe caiet. Rezultatul de pe fața de masă e întotdeauna greșit". Deasupra patului scria: „Nu te culca cu pantofii. Ai să visezi că te strîng". Nici de pe parchet nu lipsea o tăbliță pe care se putea citi: „Pentru patinaj oamenii au folosit cu succes gheața" Pe perdea se putea citi tăblița: „Prosopul se află la baie". iar pe covor: „Nu acoperi motivele mele cu noroi, sub nici un motiv!" In baie, deasupra robinetului am citit: „Nu mă lăsa deschis. Pentru înot ștrandul e mult mai bine amenajat".

M-am minunat nespus de toate aceste inscripții a căror ciudățenie nu mi-o puteam lămuri, cînd deodată, am descoperit un dulăpior cu geam de sticlă. In dulăpior se aflau puse una peste alta mai multe tăblițe Le-am cercetat cu curiozitate. Purtau inscripții de felul acesta: „Pentru folosirea expresiilor „Bună-ziua" și „Te rog" nu se percepe nici o taxă", sau: „Nu te răsti, toată lumea are auzul perfect", sau: „Nu murdări pisica cu cerneală sub motiv că tot se spală ea mereu", și multe altele. Ce-i drept, tăblița prinsă de dulăpior am văzut-o abia la urmă. Pe ea scria: „Aici se găsesc tăblițele scoase din uz".

Poate aș fi uitat toate acestea dacă într-o zi n-aș mai fi avut prilejul să vizitez din nou această casă. Mă așteptam să revăd ciudatele tăblițe, dar de data aceasta mai erau doar vreo două, trei. Iar în dulăpiorul de care vă vorbeam nu mai rămăsese loc decît pentru acestea. Și atunci am înțeles că nu mai e departe ziua cînd în această casă nu va mai rămînea decît o singură tăbliță care va aduce la cunoștința curioșilor că: „In această casă nu sînt necesare nici un fel de tăblițe", lucru pe deplin întemeiat, întrucît această casă e o casă obișnuită, o casă ca multe altele, o casă în care locuiește un băiat de 13 ani, un băiat obișnuit, un băiat ca mulți alții.

EDUARD JURIST

In cartierul „Steagul Roşu" din Oraşul Stalin se construiesc tot mai multe blocuri din plăci prefabricate. Iată în clişeul nostru, două din blocurile care fac parte din cvartalul de 700 apartamente.

In frunte comuniştii!

Marinarii mereu la datorie!

Comunistul Constantin Tudose, comandantul remorcherului „Poarta Albă", fusese înconjurat de pionieri. Trebuia să le vorbească ceva despre munca celor de pe mare. Şi, nu se lăsă mult rugat:

— Am să vă povestesc, dragi pionieri, cum au salvat marinarii romîni nava grecească „Lilika". Radio-coasta recepţionase semnalele „S.O.S.", coordonatele şi numele navei eşuate: „S.O.S... Lilika... S.O.S..." Vîntul puternic înfuriase marea. Era o burniţă rece şi ceaţă de nu vedeai la douăzeci de metri. Valurile împinseseră nava spre ţărm, in dreptul portului Mangalia şi „au pus-o pe uscat". Asta înseamnă că nava ajunsese cu fundul pe stînci şi nu mai putea înainta. Mai mult chiar, valurile au izbit-o puternic şi i-au făcut o spărtură prin care apa a început să intre în sala maşinilor. In ajutorul vasului grecesc, serviciul „Salvamar" al portului Constanţa a trimis trei remorchere şi două şalupe. Începuse să se lase noaptea. Am încercat să remorcăm nava, dar ne-a fost imposibil. Ambarcaţiile noastre stăteau cu prova în val şi încercau să se apropie cu pupa de „Lilika" pentru a o lua la remorcă. Primul remorcher a rupt cablul de legătură. Au încercat apoi remorcherele „Poarta Albă" şi „R.M. 101". Toate echipajele se aflau la datorie, fără să ştie de ploaie şi vînt, luptînd cu întunericul nopţii. Abia spre ziuă am reuşit să tragem nava de pe stîncă şi s-o aducem în port pentru reparaţie. După cum vedeţi, oamenii au dus o luptă titanică cu forţele naturii şi au ieşit învingători. Şi în această luptă, în frunte au fost comuniştii, Aurel Zancu şeful serviciului Salvamar, comandanţii remorcherelor, Mircea Ionescu, Take Stoica, telegrafistul Aurel Popovici, mecanicii Gheorghe Radu şi Mihai Răţulescu, marinarul Gheorghe Iacob, iată doar cîţiva dintre comuniştii care şi-au primejduit viaţa pentru salvarea vasului „Lilika"...

Bătrînul marinar Constantin Tudose, comandantul remorcherului „Poarta Albă" care se evidenţiase în salvarea navei eşuate, nu pomenise nimic despre el, despre eroismul său. Comuniştii sînt modeşti.

Se ridică să plece. Unul dintre pionieri i-a oferit un buchet de flori mulţumindu-i pentru tot ce le-a povestit, dar şi ca un omagiu adus de ei bravilor noştri marinari.

A. CONSTANTINESCU

Valoarea a tot ce vedeţi în graficul de mai jos este egală cu economiile ce s-ar putea realiza prin reducerea cu numai 1 la sută, peste plan, a preţului de cost în industria patriei noastre.

Dispecerul şef

Dacă păşeşti pentru prima oară pragul oţelăriilor hunedorene, rămîi uimit de ceea ce vezi, de amestecul ciudat de flăcări şi metal şi-ţi vine greu să desluşeşti un lucru foarte important: ordinea perfectă în care se desfăşoară operaţiile de încărcare şi descărcare a furnalelor, de evacuare a laminatelor la rampa de încărcare. Cine este acel care asigură materialele necesare, ca totul să se desfăşoare după ceasornic? Tînărul inginer Lenghel Zoltan, dispecerul şef de la laminorul de 800 mm şi oţelăria Siemens Martin nr. 1 e bine cunoscut în rîndurile oţelarilor şi laminoriştilor. Calculînd cu exactitate cantităţile de materiale necesare producţiei, el are grijă ca laminorul să fie permanent alimentat cu lingouri, asigură calcarul şi oxigenul de care e nevoie, coordonează munca de evacuare a laminatelor, a metalului care, transportat în vagoane, ia drumul uzinelor pentru a fi prefăcut în rulmenţi, tractoare sau autocamioane.

...Cu cîţiva ani în urmă, comunistul Lenghel Zoltan era sudor autogen, aci, la Hunedoara. Bun muncitor, dornic să cunoască şi mai mult decît învăţase la şcoala profesională pe care o absolvise, a plecat să studieze la facultate, unde l-a trimis organizaţia de partid a combinatului. După absolvire s-a întors înapoi, în mijlocul tovarăşilor săi, ca inginer. A adus cu el şi o schiţă care, curînd, a devenit o inovaţie ingenioasă: refacerea „foarfecelor" de tăiat metal prin sudură autogenă. Lenghel Zoltan realizează o economie anuală de 40.000 de lei.

Prin inovaţia comunistului Lenghel Zoltan, inovaţie care a fost aplicată în întreg Combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Hunedoara, se realizează o economie anuală de 40.000 de lei.

AL. PROFIRU

Pajiştea albă de la... Valea Roşie

Pornisem spre cîmp cu colectivistul Gheorghe Mihalea, un om tare prietenos, înalt cît bradul şi cu tîmplele cărunte. Aflînd că vreau să scriu despre însămînţări, m-a oprit în loc spunîndu-mi:

— Degeaba mergem în cîmp, că tot n-o să găsim tractoriştii... Ehei, de cînd am terminat noi cu însămînţările de primăvară! Dar, cred că aveţi despre ce scrie, a clipit el vesel din ochi, arătînd cu mîna un şir de case albe, cu arcade de piatră.

Din frunzişul crud al castanilor se arătau chiar în faţa noastră, luminoase, trei case noi, semănînd leit una cu alta. „Feciorii lui Aurică Costache stau în ele, mi-a explicat bătrînul colectivist. O viaţă întreagă a umblat omul din uşă în uşă, n-a avut unde să-şi odihnească trupul trudit. De cînd e în gospodărie, trei case a ridicat şi acum a pornit s-o ridice pe a patra. Aceasta pentru fată, pentru fiică-sa. Dar, să lăsăm casele. Să ne abatem pe aici, pe la sectorul zootehnic.

Nu departe de grajdurile moderne, strălucind de curăţenie, o femeie oacheşă spăla de zor marmitele de pus laptele în ele. Colectivista Elena Toma, căci despre ea e vorba, este una dintre cele mai bune îngrijitoare de vite. Ca o încununare a succeselor în munca de pînă acum, a fost decorată cu „Medalia Muncii". Dar ea continuă să se ocupe cu aceeaşi dragoste de creşterea animalelor străduindu-se, alături de Ilie Năstase, Maria Vasile şi de ceilalţi crescători de animale, să obţină titlul de „cel mai bun crescător de animale" — ceea ce constituie însăşi chemarea colectiviştilor din Valea Roşie.

...Discutînd cu bădiţa Gheorghe Mihalea ba de una, ba de alta, ne-am trezit la marginea satului, în faţa unei privelişti neobişnuite: închipuiţi-vă o pajişte acoperită numai cu floare albă, ca o ninsoare abundentă: căpşunăria, de unde colectiviştii vor recolta curînd circa 7.000 kg căpşuni! Neobişnuita pajişte de căpşuni din Valea Roşie arată fără îndoială cît de multiple sînt izvoarele de bogăţie pe care le oferă colectiviştilor munca organizată în marea familie a gospodăriei colective.

AL. DINU IFRIM

Ilie Pintilie

La poalele dealului Cetăţuia din marginea Iaşului, aproape de Atelierele C.F.R. Nicolina, se află „Casa memorială Ilie Pintilie..."

Zilnic, grupuri de vizitatori păşesc cu emoţie pragul casei aceluia care a fost un neînfricat luptător comunist. Printre ei recunoşti muncitori de la Nicolina, ateliere în care a lucrat şi Ilie Pintilie, învăţători, profesori, studenţi, elevi, pionieri şi şcolari...

Prin coridorul, cu multe ferestre, intri în casă...

Prima încăpere. Bustul lui Ilie Pintilie... Privindu-l, parcă-l auzi vorbind pe comunistul Ilie Pintilie, în faţa celor care conduceau procesul organizat împotriva conducătorilor luptei eroice a muncitorimii ceferiste din 1933: „Dacă a lupta pentru clasa ta, dacă a voi binele poporului căruia îi aparţii"... „înseamnă a fi comunist, atunci, domnule preşedinte, eu sînt comunist". Urmărindu-i viaţa, privind fotografiile şi alte documente, îţi dai seama că aşa a fost: un luptător comunist, înflăcărat, pentru libertatea clasei muncitoare. Burghezia l-a arestat în 1939 şi apoi în 1940 l-a transferat la Doftana.

Aici, într-o cameră te reţine mai mult o fotografie... O priveşti cu o adîncă emoţie... Sicriul, în care este corpul neînsufleţit al luptătorului Ilie Pintilie, este coborît în groapă... E toamna anului 1940, cînd după cutremurul de la 10 noiembrie, zidurile închisorii Doftana au acoperit mai mulţi comunişti. In asemenea condiţii, comuniştii, organizaţi de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, au salvat mai mulţi tovarăşi. Ilie Pintilie, însă, a fost scos de sub dărîmături, zdrobit. Burghezia, care ştia că închisoarea e şubredă, l-a asasinat astfel pe Ilie Pintilie.

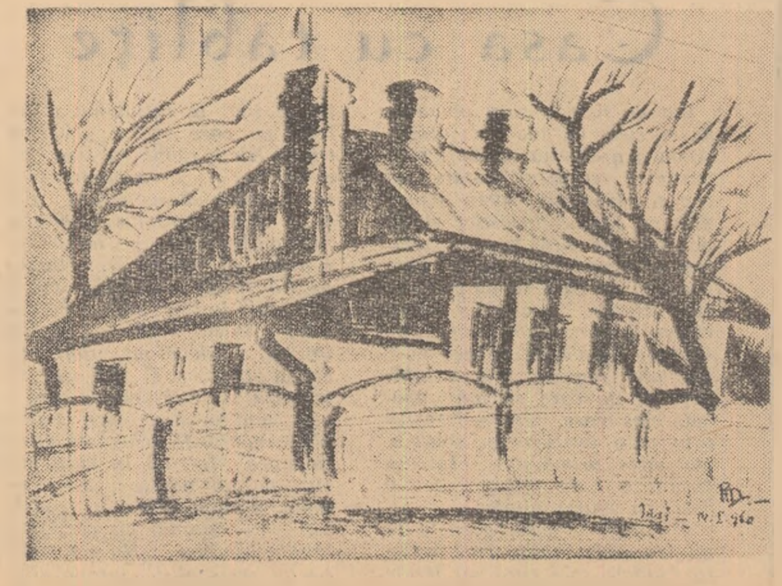
In faţa vizitatorului, această fotografie, în care tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Emil Bodnăraş îşi iau ultimul rămas bun de la Ilie Pintilie, îţi rămîne adînc întipărită în memorie...

Astăzi numele lui Ilie Pintilie este cunoscut fiecăruia dintre noi. Atelierele unde a lucrat Ilie Pintilie, au primit, la cererea muncitorilor de aici, numele lui... Multe străzi şi alte locuri din ţară i-au primit de asemenea numele, eternizîndu-i memoria.

Ilie Pintilie este o pildă de luptător comunist neînfricat împotriva burgheziei, pentru o viaţă mai bună, libertate şi socialism...

Fiecare dintre noi trebuie să dorească şi să muncească astfel încît să devină asemeni comuniştilor, din rîndurile cărora a făcut parte şi Ilie Pintilie

AL. MIHU

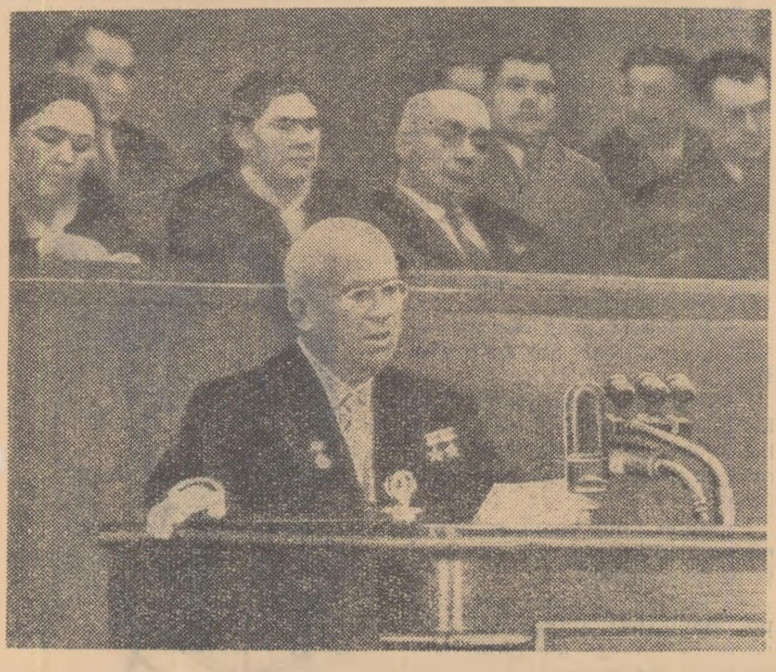
Casa în care a locuit Ilie Pintilie la Iaşi.

Desen: RADU DRAGOMIR

Pentru bunăstare, pentru pace

In zilele de 5, 6 şi 7 mai 1960 a avut loc la Moscova Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S., Sesiune ce va rămîne înscrisă în istorie pentru marile hotărîri pe care le-a adoptat. In urma raportului prezentat de N. S. Hruşciov, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a hotărît: desăvîrşirea trecerii în anul 1960 a tuturor muncitorilor şi funcţionarilor la ziua de muncă de 6 şi 7 ore; desfiinţarea impozitelor plătite de muncitori şi funcţionari; mărirea valorii rublei de 10 ori începînd de la 1 ianuarie 1960; aprobarea activităţii Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. atît în domeniul politicii externe cît şi în domeniul politicii interne.

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. a aprobat de asemenea cererea lui Kliment Voroşilov de a fi eliberat din funcţia de preşedinte al Prezidiului Sovietului Suprem, din motive de sănătate. Leonid Brejnev a fost ales în funcţia de preşedinte al Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Tovarăşul N. S. Hruşciov la tribuna Sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Oamenii sovietici nu vor mai plăti impozite

Uniunea Sovietică păşeşte pe calea construirii desfăşurate a comunismului. Bogăţia de produse industriale şi agricole, creşterea rapidă a producţiei în toate ramurile economiei, a avut drept urmare o continuă îmbunătăţire a condiţiilor de muncă şi de trai ale oamenilor sovietici. Partidul comunist şi guvernul Uniunii Sovietice credincios politicii leniniste îndreptate spre făurirea unui trai mai bun pentru toţi cei ce muncesc, pot astăzi, datorită condiţiilor create de însăşi munca avîntată a poporului, să vină cu noi măsuri pe calea creşterii nivelului de trai al oamenilor muncii. Una dintre aceste măsuri este şi cea stabilită de Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. : trecerea încă în acest an la desfiinţarea impozitelor pe salariile muncitorilor şi funcţionarilor. Oamenii sovietici nu vor mai plăti impozite. Salariile lor vor creşte deci cu sumele pe care înainte le plăteau drept impozit. La aceasta se adaugă şi reducerea zilei de muncă şi toate celelalte măsuri care asigură oamenilor sovietici un trai îmbelşugat.

Nici un stat capitalist nu poate lua o asemenea hotărîre. Cheltuielile lor enorme pentru înarmare, goana după cîştiguri cît mai mari a afaceriştilor, duce la împovărarea oamenilor muncii, la ciuntirea salariilor lor cu tot soiul de impozite. In ţările capitaliste impozitele devin pe zi ce trece tot mai împovărătoare. In S.U.A. şi in Germania Occidentală ele reprezintă 30% din venitul muncitorilor.

In statele socialiste unde stăpîn este poporul, oamenii muncii trăiesc din ce în ce mai bine, din ce în ce mai îmbelşugat.

PENTRU PACEA OMENIRII

La 16 mai, la Paris, şefii guvernelor celor patru mari puteri, U.R.S.S., S.U.A., Anglia şi Franţa se vor întîlni la masa tratativelor. Aceasta este conferinţa la nivel înalt pentru convocarea căreia Uniunea Sovietică a depus eforturi deosebite. Care este principala problemă ce va fi dezbătută cu acest prilej? Una singură: **pacea omenirii.** Tovarăşul N. S. Hruşciov spunea la recenta Sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. : „Noi, oamenii sovietici, credem că în prezent nu există chestiune mai importantă în care să fie mai interesate toate statele şi toţi oamenii de pe pămînt decît întărirea păcii şi neadmiterea războiului".

Toate problemele ce vor fi discutate la conferinţa la nivel înalt, atît cele privind dezarmarea, reglementarea paşnică a problemei germane, cît şi problemele privind îmbunătăţirea relaţiilor dintre est şi vest, toate trebuie să fie subordonate aceluiaş scop: apărarea şi consolidarea păcii.

Uniunea Sovietică face tot ceea ce este posibil pentru ca întîlnirea şefilor de guverne să ducă la acest ţel măreţ. Unii conducători ai statelor capitaliste însă nu nutresc astfel de interese. Adenauer, de pildă, urmăreşte reinvierea militarismului german, urzeşte noi planuri criminale, de dezlănţuire a unui nou război mondial. Cercurile agresive din Statele Unite ale Americii, nu dau nici ele dovadă de interes în crearea unor condiţii bune pentru ţinerea conferinţei la nivel înalt. Acest lucru este dovedit pe deplin de actul criminal săvîrşit de un avion american care a pătruns deasupra teritoriului U.R.S.S. cu scopul de a spiona. Ostaşii sovietici, apărători ai graniţelor patriei lor au fost însă la post. Ei au doborît avionul duşman dintr-o singură rachetă. Pilotul american care s-a salvat sărind cu paraşuta, a recunoscut că a fost trimis să spioneze, să fotografieze baze militare şi industriale sovietice. Cu astfel de acţiuni întîmpină conferinţa la nivel înalt aţîţătorii la un nou război, care văd în menţinerea unei stări de încordare în lume, noi posibilităţi de îmbogăţire.

Uniunea Sovietică este însă hotărîtă să apere pacea lumii. In cuvîntarea sa la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S., N. S. Hruşciov a spus printre altele: „Ne vom conduce şi în viitor după principiile politicii leniniste iubitoare de pace, vom apăra ideia coexistenţei paşnice".

Cea mai scurtă zi de muncă din lume

Raportul prezentat de tovarăşul N. S. Hruşciov la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S., ne-a adus printre alte veşti mari şi vestea unei noi reduceri a zilei de muncă în Uniunea Sovietică, vestea celei mai scurte zile de muncă din lume. Nikita Sergheevici Hruşciov, a comunicat că la 1 aprilie 1960 aproximativ 16.000.000 de oameni din U.R.S.S. beneficiau deja de ziua de muncă de 7 şi 6 ore, că pînă la sfîrşitul acestui an se va realiza trecerea tuturor oamenilor muncii din U.R.S.S. la o asemenea zi, iar începînd din 1964 va începe trecerea la ziua de muncă de 6 şi 5 ore. Din raport au mai reieşit că micşorarea zilei de muncă nu se face în dauna salariilor muncitorilor. Dimpotrivă, salariul creşte simţitor în majoritatea ramurilor industriale şi mai ales pentru muncitorii cu salarii mici.

Aceste veşti au venit încă o dată să dovedească după cum a spus Ivan Spiridonov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., că socialismul înseamnă pace, înseamnă grija pentru fericirea oamenilor.

Care este situaţia în ţările capitaliste? Iată cîteva date culese din presa acestor ţări. Revista americană „U. S. News World and Report" arată că numărul şomerilor totali a crescut în ultimul timp cu 275.000 ajungînd la 4.200.000, iar un mare număr de muncitori angajaţi sînt ameninţaţi cu şomajul pentru că n-au de lucru decît cîteva zile pe săptămînă. In S.U.A. sînt în această situaţie peste 2.200.000 de muncitori. Ziarul „Asahi" din Japonia, printr-o serie de date concrete, arată că 26 la sută din cei 90.000 de muncitori care lucrează în 1.600 de întreprinderi mijlocii şi mici, cîştigă lunar mai puţin de 5.000 yeni, adică de 5 ori mai puţin decît minimum de existenţă. In Chile costul vieţii a crescut cu 40 la sută.

După datele de mai sus se poate vedea că oamenii muncii din ţările capitaliste, n-au cum duce o viaţă fericită şi plină de bucurii.

Vremurile de neagră mizerie au apus însă pentru totdeauna acolo unde muncitorii au pus mîna pe putere, acolo unde socialismul este construit sau se construieşte. Muncitorii nu mai au grija zilei de mîine, nivelul de trai al acestor popoare creşte necontenit, statul asigură condiţii optime de lucru tuturor oamenilor muncii, le asigură învăţămîntul şi asistenţa medicală gratuită, le asigură concedii plătite etc. Comunismul creează oamenilor toate posibilităţile pentru cea mai bună viaţă pe pămînt.

Statuia ostaşului sovietic din Berlin

Ziua eliberării Germaniei de sub jugul fascist — 8 mai 1945

La 8 mai s-au împlinit 15 ani de cînd glorioasa Armată Sovietică a adus libertatea şi poporului german, eliberîndu-l de sub jugul fascist.

Ţările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică au ajutat poporul german să-şi făurească un stat iubitor de pace şi progres, spre deosebire de Republica Federală Germană unde guvernanţii de la Bonn, ajutaţi de imperialiştii străini, transformă această parte a Germaniei într-un butoi de pulbere.

Popoarele însă, sînt hotărîte să nu permită acestor criminali să dezlănţuie un nou război.

In Republica Democrată Germană, oamenii duc o viaţă din ce în ce mai bună iar copiii se bucură de o copilărie senină şi fericită.

Note de drum

Printre copiii Germaniei democrate

Am cunoscut Republica Democrată Germană, primăvara, vizitînd oraşe, sate, şcoli, întîlnindu-mă cu tineri muncitori, cu muncitori mai în vîrstă chiar, mergînd la muzee şi locuri istorice. Păstrez din toate aceste locuri plăcute amintiri.

Ca întotdeauna, însă, nişte amintiri mi-au rămas cel mai adînc întipărite în memorie.

Călătoream într-o dimineaţă răcoroasă, din Berlin, spre „Republica pionierilor". Aşezată pe malurile lacului Werbellin, într-o bogată pădure de brazi şi stejari „Republica pionierilor" a devenit din 1957 cînd a fost inaugurată, un loc frumos unde cei mai buni pionieri timp de 6 săptămîni îşi petrec timpul învăţînd, făcînd sport, distrîndu-se... Aici, într-una din clădiri este amenajat cabinetul „Ernst Thälmann". Am fost condus în acest cabinet de o grupă de pionieri, care, cu un respect deosebit, pentru memoria conducătorului clasei muncitoare germane, îmi explicau arătîndu-mi fotografiile de pe pereţi, viaţa acestuia.

M-am despărţit de prietenii mei, seara, tîrziu, cînd în jurul unui foc de tabără ne-am povestit unii altora zeci de amintiri şi cînd tot în jurul focului de tabără au răsunat cîntece germane şi cîntece romîneşti... aduse pe aceste meleaguri de pionierii romîni care şi-au petrecut aici vacanţa...

La Zwickau, aveam să-i cunosc din nou pe copiii Germaniei democrate... M-au întîmpinat la uşa şcolii şi nu m-am mai despărţit de ei decît peste multe ore. Mi-au povestit despre activitatea şi realizările lor. Tot acolo am ascultat o întîmplare interesantă. Am să v-o povestesc şi vouă.

In clasa a IV a treaba nu mergea aşa de bine... Acest lucru a ajuns să fie cunoscut de o brigadă de mineri. In clasa lor s-a făcut o adunare, la care au venit şi minerii. Aceştia le-au explicat copiilor că ei lucrează bine şi îşi îndeplinesc planul. Dacă vor să fie prieteni cu ei să înveţe bine toţi copiii din clasă.

Peste 3 săptămîni şi-au îndreptat lipsurile, ba, mai mult, au devenit fruntaşi şi în activitatea patriotică.

De atunci între mineri şi clasa lor s-a legat o strînsă prietenie. In mină există o gazetă de perete la care pionierii scriu despre activitatea lor, iar în clasă o gazetă la care de astă dată, minerii povestesc despre munca lor.

Peste tot, acolo unde ne-am întîlnit cu pionierii germani, am constatat că ei duc o viaţă fericită, lipsită de griji, aşa cum duc de altfel toţi copiii din ţările socialiste.

De aceea, prin întreaga lor activitate, pionierii germani, se străduiesc să mulţumească partidului şi guvernului pentru viaţa lor luminoasă şi fericită.

MIHAIL BANTAŞ

ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

Noutăți pe calea ferată!

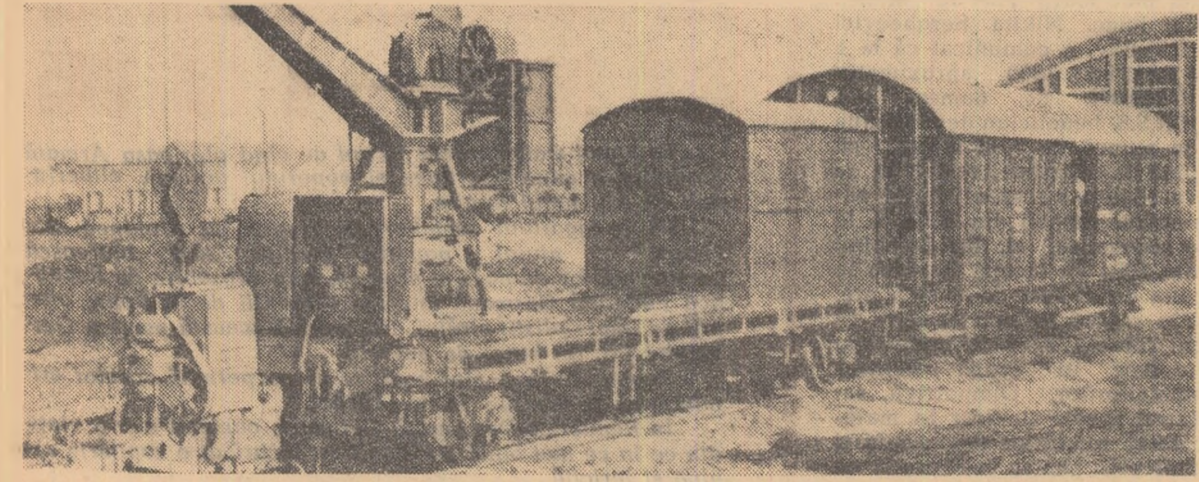
Care dintre voi, călătorind cu trenul, nu a auzit țăcăniturile repetate, monotone, ale roților? Acestea sînt zgomotele roților trecînd peste punctele de legătură dintre linii. Știți oare la ce duc aceste treceri repetate ale roților de tren peste punctele de legătură ale șinelor? În primul rînd la uzura roților. În al doilea rînd la slăbirea patului de pietriș pe care se găsesc montate șinele, datorită trepidațiilor repetate prin trecerea trenului. În al treilea rînd, la o cheltuială de energie în plus din partea locomotivei prin faptul că trebuie să biruie piedicile ivite de aceste puncte de legătură între șine. Nu s-ar putea construi șine de cale ferată continui care să nu fie unite între ele cu buloane și cu piulițe s-au întrebat specialiștii? După numeroase cercetări, un grup de oameni de știință din țara noastră în frunte cu Acad. Prof. C. Mikloși de la Baza Academiei R.P.R. din Timișoara au răspuns că se pot construi asemenea șine de cale ferată prin sudare.

Ei au construit o instalație specială de proporții foarte mari pe care au denumit-o chiar „Taurus", înzestrată cu toate cele necesare pentru sudarea liniilor în cele mai bune condițiuni. Instalația adusă astfel pe șină poate realiza sudurile șinelor foarte rapid. Prin acest fel de îmbinare se ține seama și de efectele de dilatare dintre șine. Curînd multe din șinele care se vor monta în țara noastră vor fi îmbinate prin sudură.

Care sînt avantajele acestei metode? Economii la piulițele și plăcuțele de prindere, gîndindu-ne că numai la un kilometru de linie sînt necesare cîteva mii de bucăți. Eliminîndu-se trepidațiile la mersul trenurilor pe șine, patul de pietriș va rezista și el mai bine, o perioadă de vreme mai îndelungată. Folosirea șinelor sudate, în locul șinelor unite cu buloane, vor aduce economii, care vor permite ca făcînd aceleași cheltuieli să se poată construi în loc de 1.000 metri de șină, aproape 1.250 metri de șină, deci 250 metri de șină numai din economii.

Pentru viitor, oamenii de știință de la Baza Academiei R.P.R. din Timișoara pregătesc și alte noutăți pentru călătorii pe calea ferată cum sînt de pildă: construirea unor vagoane de cale ferată mult mai ușoare sau realizarea unor șini sudate care în loc de 15 metri lungime, cît au astăzi, să aibă 300 metri lungime.

Ing. A. LISEANU

Combinatul de mobilă

Cine cunoaște mai bine valoarea unei păduri de brad, fag sau stejar decît cercetătorii din acest domeniu? Aceștia sînt colaboratorii Institutului de proiectări, cercetări științifice și experimentări pentru industria lemnului, pe scurt, de la I.P.R.O.C.I.L.

— **Care sînt preocupările de studiu în acest institut?** L-am întrebat noi, de curînd, pe tovarășul ing. S. Naftali, directorul institutului.

— Acestea sînt numeroase, dar pe scurt pot spune că toate duc la cea mai importantă dintre ele: folosirea rațională a masei lemnoase. Asta înseamnă să nu ne mulțumim niciodată cu metodele de lucru cunoscute, ci să căutăm în permanență altele noi, pentru ca dintr-o cantitate de lemn să putem obține cît mai multe produse. Deșeurile la rîndul lor sînt folosite la alte produse iar cele mai mici dintre ele se întrebuințează acum la plăcile aglomerate care dau rezultate foarte bune.

— **In legătură cu aceasta aveți și realizări ale Institutului?**

— Da. Cercetătorii noștri au făcut ca lemnul de salcie să fie valorificat în plăci aglomerate cu calități nebănuite altădată.

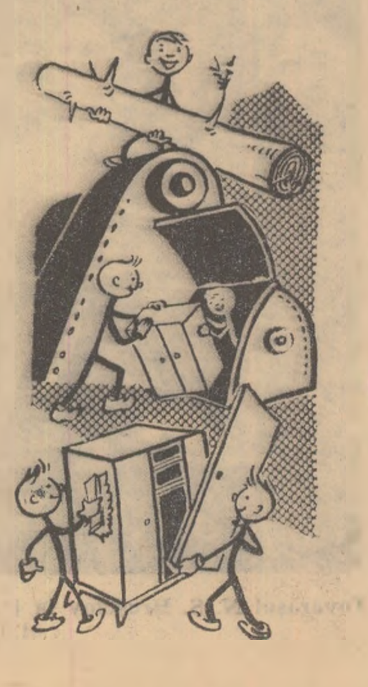
— **După cum arată și denumirea institutului, vă ocupați și de proiectări?**

— La început mai puțin, apoi încurajați și sprijiniți de partid și guvern am putut trece la multe proiectări și construcții importante din țara noastră. Combinatele de mobilă de la Blaj, Gherla, Suceava, cel de la Preajba, lîngă Tg. Jiu, care a și intrat parțial în funcțiune, sînt tot atîtea proiectări ale noastre.

Ne-am îndreptat apoi spre o mare machetă colorată.

— Așa va arăta construcția vecină — Combinatul de mobilă-Pipera, pe porțile căruia vor pleca anual 15.000 garnituri de mobilă — ne-a informat tovarășul ing. S. Naftali. Iar despre noile tipuri de mobilă se pot spune multe lucruri bune: frumoase, moderne, practice, ele vor satisface tot mai mult gusturile celor mai pretențioși cumpărători.

F. BĂLAN

Fel de fel • Fel de fel • Fel de fel

Unele păsări de mare zboară departe de țărm în căutarea hranei. Oare ce fac ele, cînd nu mai găsesc apă dulce în apropiere? Rabdă de sete?

După cum povestesc marinarii, pescărușii sînt deseori văzuți că beau apă de mare. Dar apa de mare conține atîta sare, încît organismul păsării n-o poate asimila. Atunci care este explicația? Iat-o dată de zoologii care au făcut experiențe cu pescăruși de mare. Majoritatea păsărilor de mare au două glande „saline", așezate deasupra ciocului. Ele extrag sarea din organismul păsării sub forma unui lichid gros, incolor și foarte sărat, care se scurge pe cioc, picătură cu picătură. S-a constatat că la aproximativ trei ore, după ce un pescăruș a băut aproape un pahar de apă de mare, 90% din sarea înghițită de pasăre, o dată cu această apă, nu mai era în organismul ei. Glandele „saline", acest filtru neobișnuit, sînt un fel de laborator portativ al călătorilor înaripați.

★

In unele ținuturi ale Africii, care este foarte săracă în sare, cea mai obișnuită sare de bucătărie avea un preț atît de mare, încît pentru un kilogram de sare, încă nu de mult, se oferea un kilogram de aur. Pînă acum vreo 20 de ani în Etiopia erau încă în circulație banii „sărați". Aceștia erau niște batoane de sare lungi de 65 cm. și late de 5 cm., avînd greutatea de 640 gr. Uneori aceste monezi neobișnuite erau împărțite în patru.

Spre deosebire de aurul sau scoicile strălucitoare, care de asemenea au servit în trecut și servesc și astăzi drept bani, sarea este un articol de primă necesitate. Ea joacă un rol important în activitatea organismului. De pildă, corpul unui om adult care cîntărește 70 kg, conține peste 150 gr de sare. Acest stoc de sare se consumă și trebuie completat zilnic prin hrană.

Despre importanța sării în viața popoarelor ne vorbesc și unele denumiri geografice. Astfel în Germania și Austria sînt orașe ca Salzburg, salz, în limba germană înseamnă sare, Salzbrün și altele. In India există un „oraș al sării" — Lavanaputra. La noi în țară avem orașul Rîmnicu Sărat, Sărățeni, Balta Sărată, iar în U.R.S.S. — Solikamsk (soli în limba rusă înseamnă sare) și Soliți.

Sfaturi practice

Ingrijirea florilor

Primăvară! După odihna de iarnă plantele din cameră încep să crească într-un ritm sporit. Acesta este timpul cel mai potrivit pentru a le schimba pămîntul. Pămîntul trebuie schimbat numai în cazurile cînd se înăcrește în ghiveci, adică prinde deasupra o pojghiță gri-verzuie sau atunci cînd, ridicînd planta în mîini vedeți vîrfuri de rădăcini ieșite prin gaura de scurgere a apei. Inseamnă că ghiveciul a devenit neîncăpător și trebuie înlocuit cu unul mai mare, iar pămîntul din ghiveci este secătuit de substanțe nutritive și trebuie schimbat.

Cum s-o facem? Luați ghiveciul cu mîna dreaptă și îl răsturnați pe palma mîinii stîngi, lăsînd tulpina între degete (fig. 1). Lovind ușor ghiveciul de marginea mesei, pămîntul se va desprinde de pereții ghiveciului.

Inainte de schimbarea pămîntului, trebuie pregătite vasele. Ghivecele noi vor fi ținute în apă timp de 10—15 minute. Este bine să se pună în apă puțin superfosfat. După aceea lăsați ghivecele să se usuce. Ghivecele vechi trebuie spălate cu peria, în apă caldă, frecate cu nisip sau fierte cu apă.

Pentru schimbarea pămîntului veți lua un ghiveci mai mare, însă nu prea mare. Vasul vechi trebuie să intre în cel nou astfel încît pereții lor să se atingă.

In ghivecele mai mici, așezați deasupra găurii de pe fund un ciob de ghiveci. In cele mari, veți așterne un strat de cioburi de ghiveci, cărbuni sau prundiș cu o grosime de pînă la 3 cm. El va servi pentru respirația normală a plantei. Indepărtați apoi pămîntul vechi cu ajutorul unui bețișor ascuțit (fig. 2), desfăcînd cu băgare de seamă micile rădăcini împletite. Rădăcinile putrezite ca și ghemotoacele formate pe fund, trebuie îndepărtate. Rădăcinile vor fi tăiate cu un cuțit bine ascuțit, iar tăieturile vor fi acoperite cu mangal pisat (fig. 3).

Urmăriți cu atenție ca nivelul pămîntului să ajungă pînă la coletul plantei (fig. 4).

Toate acestea trebuie să fie făcute în timp cît mai scurt, pentru a nu permite rădăcinilor să se usuce. Schimbarea pămîntului se va face pe timp închis, fără soare. Plantele la care ați schimbat pămîntul trebuie udate din belșug cu apă călduță (30—35°) și așezată într-o lumină dispersată. Planta nu va fi așezată în curent și mutată dintr-un loc în altul. Va fi udată a doua oară după 5—6 zile.

STATUILE „CÎNTĂ"?

Știința a dovedit de mult că nu există nici un fel de minune în lume. Totuși credința în „minuni" mai dăinuie la oamenii superstițioși.

Așa de pildă, acum aproape trei mii și cinci sute de ani faraonul Egiptului Amenhotep al Treilea a construit pe malurile Nilului niște statui uriașe. Faraonul a fost dat uitării, dar statuile lui au căpătat denumirea de „coloșii lui Memnon".

Aceste sculpturi de piatră produc dimineața, dar numai dimineața cînd pe cer apar zorile, niște sunete melodioase ca un cîntec. Iată că au trecut trei mii de ani de cînd statuiele acestea „cîntă" speriind oamenii superstițioși.

Cîte legende au apărut în legătură cu această „minune"! Grecii credeau că spiritul lui Memnon o salută pe mama sa, zeița zorilor. Arabii, însă, povesteau că statuile ar fi niște giganți prefăcuți în piatră de un vrăjitor atotputernic, care gem cînd văd zorile minunate ale zilei noi și imploră îndurarea.

Dar ce sînt în realitate aceste statui de piatră care „cîntă" diminețile?

Aceste statui au fost construite dintr-o piatră foarte poroasă. Inainte de a se lumina de ziuă, adică în orele cele mai friguroase din Africa de Nord, porii și orificiile din piatră se contractă sub influența frigului și vîntul care le străbate produce un șuierat melodic. Ziua și noaptea, cînd aerul este cald, porii din piatră sînt mai largi, iar vîntul care trece prin ele nu produce nici un sunet.

Iată dar, cum credința în minuni apare acolo unde oamenii nu reușesc să-și explice științific fenomenele mai rare și mai puțin obișnuite ale naturii.

(După articolul cu același titlu apărut în revista sovietică „Tînărul naturalist").

Raportăm partidului

O fotografie, o amintire. Pionierii detașamentului clasei a VI-a din comuna Ti-țești, raionul Pitești, n-au vrut să uite acest moment. Tovarășul profesor le-a dăruit din pepiniera școlii cite un pom și de aceea s-au fotografiat împreună.

Aceasta s-a întîmplat de mult. Pe atunci frunzele pomilor se îngălbeneau, era toamnă. A venit iarna. Toți pionierii și-au „îmbrăcat" pomii în paie și stuf, iar cînd a nins au strins zăpada în jurul lor. Acum, pe lotul micilor naturaliști, pomii au înverzit, cresc, se înalță mereu. O dată cu aceștia ei îngrijesc și pe cei din pepiniera școlii.

Unii pionieri au plantat puieți în toamnă, alții acum, în primăvară.

„Regenerarea pădurilor", despre această sarcină a oamenilor muncii au aflat și pionierii. De aceea, ei au și pornit la lucru. Numai pionierii Școlii de 7 ani din Toplița au plantat 40.000 puieți.

„Raportăm partidului că, în cinstea celui de al III-lea Congres, vom planta 30.000 puieți. De-ați ști, dragi prieteni, cît ne-a însuflețit acest angajament. Intr-o zi am plantat 10.000 puieți, în alta 9.000. Cînd lucram noi parcă și dealurile, și pomii prindeau viață. Pionierii cîntau, strigau veseli:

„Să plantăm pădure nouă
Dacă vrem la timp să plouă".

Ne angajăm ca în curînd întregul angajament să devină faptă, ne scrie Aneta Gîrboiu din comuna Dealul-Lung, raionul Focșani.

Și scrisorile în care pionierii raportează partidului despre succesele lor sînt multe.

„Pînă departe răsuna pădurea de cîntecele noastre. Dar nu numai atît. In acea zi am plantat 2.000 puieți", ne scrie corespondenta specială a unității, Felicia Cucoian din Răhău, raionul Sebeș.

„Sub soarele zîmbitor de primăvară am sădit 5.000 puieți de-a lungul șoselei" — ne scrie pionierul Emil Oancea din comuna Brăhășești, raionul Tecuci.

„Să știți, dragi prieteni, că și noi, pionierii din Smeeni, raionul Buzău, am plantat 820 pomi fructiferi".

„Nu de mult, pionierii noștri, ne scrie Ion Constandache, președintele unității din Stejaru, raionul Bicaz, au plantat 3.500 puieți".

„In ziua hotărîtă ne-am întîlnit cu pionierii din Tansa, satul vecin și împreună am plantat 4.000 puieți de salcîm. Peste cîțiva ani ei vor putea opri vînturile din spre nord, vor opri zăpada pe culturi", ne scrie Petrilă V. Costică din Suhuleț, raionul Negrești, regiunea Iași.

Incheiem rubrica noastră cu scrisoarea tovarășului instructor Constantin Dumitru.

„De la mic și pîn-la mare
Fac o școală ca o floare"

ne scrie el despre pionierii din comuna Ștefănești, raionul Drăgășani.

Din scrisorile de aici ați văzut că pionierii fac o școală ca o floare, un sat grădină și desigur că dacă toți vor munci ca ei, țara va deveni și mai frumoasă.

SPORT

ȘAH

In finala celei de a 21-a partide dintre Mihail Tal și Mihail Botvinik, cei doi parteneri au căzut de acord asupra remizei. Cu aceasta, marea întrecere pentru titlul mondial la șah a luat sfîrșit. Noul campion al lumii la șah este absolventul facultății de filologie din Riga, Mihail Tal, în vîrstă de 24 ani. Fostul pionier, cîndva membru al cercului de șah de la Palatul pionierilor din Riga, a dovedit prin jocul său încă o dată, înalta clasă a școlii șahiste sovietice. El a cîștigat, obținînd 12 1/2 puncte, față de 8 1/2 ale lui Botvinik.

FOTBAL

In etapa de duminică, C.C.A. s-a detașat de cea de a doua clasată, echipa Steagul Roșu-Orașul Stalin, cu 6 puncte. Farul-Constanța a urcat de pe locul 4 pe locul 3 în clasament (făcînd astfel schimb de locuri cu dinamoviștii din Bacău), iar în rest situația a rămas neschimbată. Dintre meciurile mai viu disputate amintim întîlnirea Progresul-București – Știința Cluj (terminată, din păcate, cu un scor alb, 0–0) și meciul Steagul Roșu-Orașul Stalin – Dinamo-București (scor final, 2–1 pentru dinamoviști). Etapa viitoare va avea loc la 5 iunie.

Privind în jurul nostru

EXCURSIE LA PEȘTERA

Mult s-au mai pregătit pionierii clasei a VII-a pentru excursia de la peștera Tășad. Care mai de care își închipuia peștera într-un mod cît mai năstrușnic. Dar iată-ne ajunși. Peștera e așezată într-o regiune calcaroasă. De jur-împrejur, sînt dealuri. Intrarea în peșteră e aproape cît gura unui tunel. Pionierii, cu torțe aprinse, privesc cu atenție în jurul lor. Icicolo se aude cum pică apa de pe vîrful stalactitelor. Jos, curge apă rece, rece și foarte curată. Pe măsură ce înaintăm, tunelul se strîmtează tot mai tare. Pe alocuri abia poți pătrunde.

Tovarășul profesor de geografie ne explică felul cum s-a format peștera, stalactitele și stalagmitele care o îmbogățesc. Dar uite, am găsit și cîteva bucăți de calcar cristalizat. Cu toții am rămas impresionați de frumusețea acestui colțișor al patriei noastre.

FLORIAN SALAJAN
cl. a VII-a,
Școala de 7 ani,
com. Lăzăreni, reg. Oradea

Pe curînd în școală nouă

Anul acesta se va termina construcția noii școli de 7 ani din comuna noastră. Pentru aceasta au mai fost alocate încă 85.000 de lei. Vă închipuiți cu cîtă bucurie au primit această veste pionierii din unitatea noastră. Cu toții ne-am luat angajamentul să ajutăm și noi după puterile noastre la lucrările ce se desfășoară pe șantier. Imediat am și pornit voioși la muncă.

Mai întîi am strîns prundiș de pe malul rîului Sălcuța și l-am pregătit pentru transportat la școală. Am cernut apoi 20 metri cubi de nisip iar pentru pomostirea sălilor de clasă am cărat pămînt. De curînd, pe șantier s-a mai adus niște cărămidă. Pionierii și-au dovedit hărnicia și de data aceasta. Cu mic și cu mare am lucrat la stivuirea cărămizii. Pionierii vin cu multă dragoste la școală și dau ajutor. Și ce bucuroși vor fi cînd vor păși în clasele mari și luminoase. Și recunoștința lor față de partid o vor arăta-o în fapte, învățînd cît mai bine.

pioniera
LIANA PRUTEANU
Șc. de 7 ani,
com. Buda Corbița,
raionul Zeletin, reg. Bacău

Corespondenții speciali relatează...

Un dar minunat

Oare de ce au fost invitați pionierii dintr-a VII-a vineri după-amiază la școală? Toți pionierii își puneau aceeași întrebare, la care nici unul nu găsea răspuns. Dar iată că au și început să sosească cei invitați. Rînd pe rînd, se adună în sala de lîngă atelierul de tîmplărie. Aci mai sînt cîțiva dintre tovarășii profesori, tovarășul director, părinți.

Privirile ne sînt atrase înspre peretele din fundul sălii. De ce? Tovarășii de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" ne-au pregătit o surpriză: un mic furnal pe care ni-l oferă în dar. La început ni s-a părut o jucărie. Cînd însă am văzut că în interior s-a aprins focul, am rămas uimiți. Straturile de minereu și cocs așezate în micul furnal, s-au transformat sub privirile noastre în fontă. Ce surpriză! Ce dar minunat! Pionierii au mulțumit cu căldură tovarășilor și și-au luat angajamentul că de aci înainte se vor strădui să învețe și mai bine.

OCTAV RALUCA
cl. a VII-a A,
Școala medie nr. 1,
Orașul Stalin

Din nou pe lotul școlar

Am fost foarte bucuroși cînd au reînceput lucrările pe lotul școlar. Nici nu se topise bine zăpada cînd pionierii își planificaseră întreaga muncă, cînd fiecare din noi aveam sarcinile bine stabilite. Ziua mult așteptată a sosit. Mai întîi am săpat terenul. După aceea am început semănăturile.

— Să semănăm mai întîi porumbul hibrid, fu de părere unul dintre pionieri.

— Da, dar în cuiburi așezate pătrat. Și așa am făcut. Am trecut apoi la semănatul cartofilor și al altor legume. In curînd vom pune și răsadurile de roșii, varză și ardei. Detașamentele nr. 3 și 4 au muncit cel mai bine.

COSTICĂ V. PETRILA
cl. a V-a
Școala de 7 ani Suhuleț,
comuna Tansa, raionul
Negrești, reg. Iași

PARTIDULUI

Şi apele şi munţii în pază ni le-ai dat
Şi văile frumoase cu flori de vis, şi fluturi,
Şi cerul plin de nouri ni l-ai făcut curat
Şi veşnic primăvară pe anii noştri scuturi.

Ne-ai pus la îndemînă minunăţii din cărţi,
Ne-ai dăruit lumină din rîuri depărtate,
Şi bezna sfîrtecînd-o cu ură-n mii de părţi
Ne-ai dat în dar puterea din steaua-ţi fără moarte.

Ne-ai pus în faţă drumul spre viaţă, larg deschis,
Copilăria noastră uşor să o străbată,
Şi ne-mplineşti în viaţă cu grijă orice vis,
Partid iubit al nostru, îndrumător şi tată!

RUSALIN MUREŞANU

Poezii de la cenaclul literar al Scînteii pionierului

Instructorul

Cochete, florile pe ram
Rochiţele-şi foşnesc în soare;
Din cind în cind privesc pe geam
Şi işi şoptesc păreri fugare.

Vorbeşte-instructorul; ce blind,
Dar hotărît îi e cuvîntul!
Copiii-au roze în obraji:
l-a-mbujorat pe toţi avîntul!

Noi planuri astăzi făurim,
Căci vrem să fim fruntaşi la carte!
Ne-arată cum învaţă el
Şi sfaturi bune ne împarte.

Cu el uzine-am vizitat
Şi şantierele măreţe
În timpul liber, ne-avîntăm
Pe-aripi de visuri îndrăzneţe!

Instructorul li-e drag la toţi.
Tovarăş ne este şi frate!
Vedeţi? Deşi s-a înserat,
El stă la lecţii, să ne-arate!

BALADA ANESIA

As vrea să fiu...

As vrea să fiu intîiul ghiocel
Ce-a simţit fremătînd,
Plină de bucurie şi avînt.
Primăvara asta-n el.

Aş vrea să fiu prima zburătoare
Ce-n falnicu-i zbor,
A salutat întinsul ogor
Şi mult aprinsul soare.

Aş vrea să fiu reavănă grădină.
Să clădesc holda de pîine,
Sau furnal! In luciri de lumină
Să întrevăd ziua de mîine.

Constructor să fiu aş vrea
Să se-inalţe ţara mea,
Pe şantiere, pe macarale,
In scînteieri de furnale,
Cu primăvara asta nouă,
Risipită în boabe de rouă.

O simţi, frate?
Vezi mîndra primăvară
Din ţară?
E bucuria primului ghiocel,
Intîiei zburătoare
Avîntate spre soare.
Simţi mireasma pămîntului,
Freamătul vîntului?
E primăvara noastră!

AURELIA PAUN
Şcoala medie mixtă nr. 15,
Bucureşti

Chemarea primăverii

O rază-n fugă a privit pe geam
M-a îndemnat parcă să ies afară
Şi frunzuliţe mă chemau din ram
„Hai, vino, hai, e primăvară!"

Iar din pămîntul ce mustea sub
soare
La mine a privit un ghiocel
Şi totul împrejur, pînă în zare,
Era la fel de tînăr ca şi el.

De-acum bătîndu-mi tainic
în fereastră
O creangă înflorită m-a trezit,
Iar cînd se culcă zarea cea
albastră
Eu tot cu ea alături voi dormi.

Sub mîngîieri de soare aurite
Pămîntu-ntinerit îl voi străbate,
Şi voi pătrunde-n colţuri tăinuite
Care de razele luminii-au fost
uitate,

Un pui de vînt îşi mînă adierea
Uşor el vine, uite-l c-a fugit...
Pe obrazu-mi şi-a lăsat el
mîngîierea
Ce bine-mi pare, primăvară,
c-ai venit!

SANDA KANNER
Şcoala medie mixtă nr. 17,
Matei Basarab, Bucureşti

BUCURIE

Nora e fată năltuţă, firavă şi sfioasă. În clasă umblă totdeauna cu fereală. Se teme parcă să nu facă zgomot sau să supere pe careva. Părul bălai şi-l poartă în codiţe lungi. Dimineaţa, după ce şi le împleteşte, îşi prinde cu îndemînare în ele două funde mari, albastre. Nimeni din clasă n-a văzut-o vreodată fără ele.

De asta cineva, nu se ştie cine, a poreclit-o Albăstriţa. Porecla a prins. Acum rar îi mai spune careva pe nume.

— Albăstriţa, dă-mi, te rog, o gumă de ras...

— Albăstriţa, ce avem pentru astăzi la istorie?...

— Albăstriţa, deschide dacă vrei fereastra...

Albăstriţa face tot ce i se cere. Nu spune niciodată nu. În ghiozdanul ei totdeauna, cea mai desăvîrşită ordine. Cerneala este astupată bine, creioanele ascuţite, cărţile ca şi cînd ar fi cumpărate abia cu o zi înainte,

Dimineaţa, soseşte totdeauna prima în clasă. Îşi scoate un caiet de notiţe sau carte şi, după ce-şi aşaza ghiozdanul în pupitru, începe să citească.

Noii veniţi o salută gălăgioşi.

— Bună dimineaţa, Albăstriţa.

— Bună dimineaţa.

Zîmbeşte cu un aer vinovat şi încearcă din nou să citească. La lecţii răspunde totdeauna bine. N-a luat niciodată mai puţin de nouă. În timpul recreaţiilor rămîne în bancă; uneori dacă-i iarnă se apropie de sobă iar dacă-i primăvară sau vară de geamul deschis. Urmăreşte hîrjoana celor din curte cu chipul preocupat şi grav de parcă ar încerca să-şi memoreze ceva. Colegele şi colegii s-au obişnuit cu felul acesta al ei de a fi. De multe ori o iau la joacă în curte cu sila. Albăstriţa însă, oricît de mare ar fi veselia din preajma ei, rămîne la fel de serioasă şi gravă. Parcă nu poate să alerge sau să rîda, iar dacă încearcă s-o facă, o face într-un fel stîngaci şi caraghios...

Astăzi, spre uimirea tuturor, a întîrziat.

— Unde-i Albăstriţa? se întreabă primii veniţi.

— Într-adevăr n-a venit!

— Oare, unde-i? Se poate să lipsească tocmai azi cînd devenim pionieri?

Cu două minute înainte de a se suna a venit şi ea. Avea faţa roşie. Alergase şi se înroşise, ori era tare voioasă.

— Ce ţi s-a întîmplat? a întrebat-o colega de bancă.

Albăstriţa uitînd să-şi pună ca de-obicei ghiozdanul în pupitru, a ridicat sprîncenele:

— Nimic. Ce să mi se întîmple?

— Credeam că nu mai vii, a spus ca un fel de scuză colega.

Albăstriţa a zîmbit nedumerită:

— De ce să nu mai vin?

Colega a înălţat din umeri.

— Nu ştiu... Mi-era teamă.

Pe chipul îmbujorat al Albăstriţei rămîne multă vreme zîmbetul acela de nedumerire.

Un băiat cu părul negru şi ţepos se apropie de banca ei.

— Albăstriţa, da-mi te rog o lamă...

Albăstriţa tresare. Îl priveşte cîteva clipe ca şi cînd n-ar fi înţeles despre ce-i vorba. Dar îşi dă seama şi zîmbeşte iar.

— A! O lamă!

Deschide ghiozdanul cu mişcări pripite, caută prin toate colţurile.

— Am uitat-o acasă...

Băiatul nu pare convins.

— Ştii, am scăpat o pată de cerneală pe angajament. Şi-mi trebuie o lamă.

Albăstriţa se uită la el speriată. Băiatul se depărtează şi ea deschide repede ghiozdanul. Ei, dar s-a speriat degeaba! Angajamentul ei se afla la loc sigur, învelit bine în hîrtie albastră. N-are cum să-l păteze... Îl ştie pe de rost. „Eu, tînăr pionier..." încearcă să-şi imagineze cum i-ar sta cu cravata roşie dar nu reuşeşte. Din cauza fundelor nu reuşeşte. Trebuie să le scoată. După ce-şi pune cravata, le scoate. Roşu cu albastru nu merge. Şi-apoi fundele sînt aşa de mari! I-ar acoperi cravata şi nu vrea asta. Vrea să alerge prin clasă, prin curte, pe stradă. S-o vadă că are cravată toată lumea.

— Ce-i cu tine, Albăstriţa? De ce zîmbeşti?

— Eu?!

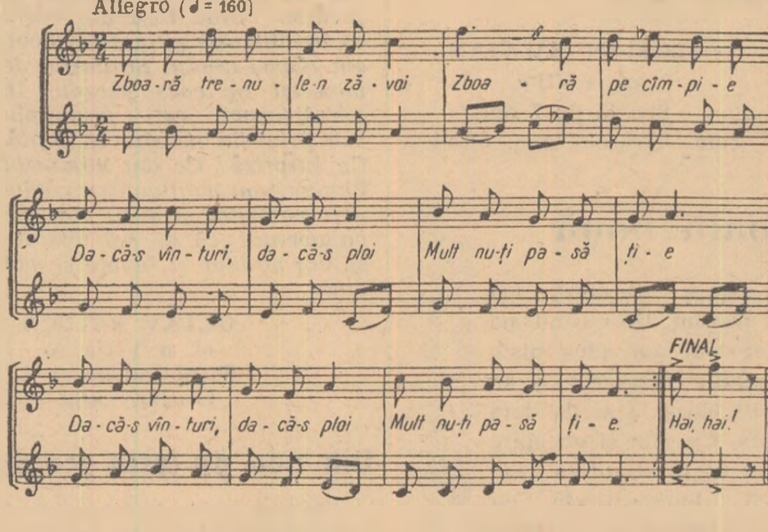
Albăstriţa îşi priveşte colega dar n-o vede. În faţa ochilor ei, aleargă, sare şi rîde o fetiţă care poartă cravata roşie. Dar curios, n-are nimic stîngaci şi caraghios în mişcări.

COSTACHE ANTON

Mecanicul

Versuri: C. CONSTANTINESCU
Muzica: MIRCEA BADULESCU

Allegro (♩ = 160)

Zboară trenule-n zăvoi,
Zboară pe cîmpie —
Dacă-s vînturi, dacă-s ploi
Mult nu-ţi pasă ţie.

Iar locomotiva-n zări
Strigă de-şi dă duhul,
Scoate fum şi foc pe nări,
Despicînd văzduhul.

Stă mecanicul la geam
Zboară-n urmă şina;
Sună vuietul în ram,
Coborîm colina.

El e uns cu chinoros,
Nu-l mai ştii pe nume:
Dar ne-adună bucuros
Şi ne duce-n lume!

Botanistul

In fundul curţii, la măsuţă, băiatul îşi răsfoia ierbarul, filă după filă, cu acea grijă pioasă cu care papirologii prezintă manuscrisele dinastiei din Memphis iar vocea sa avea un tremur liric, pătimaş dar reţinut, ca a tuturor marilor colecţionari. In picioare, colegul îl asculta fermecat.

— Da, în cartoanele acestui ierbar se odihnesc pentru vecie 3 anotimpuri: primăvara, vara şi toamna. E drept, rochiile Florei nu mai scînteiază în acest garderob. Şi totuşi, vraja lor e de nestins. Iată acest ghiocel — Galantul Nivalis — nu, nu pune mîna! priveşte-l cu lupa... Nu-i aşa? Parcă doarme... Il privesc acum şi mă văd în crîngul mirosind a zăpadă, a frunze moarte, sub intîiul sărut al primăverii... Stai! Treci colo dacă vrei să strănuţi!

N-a fost un strănut. Liniştit, botanistul continuă: Iată, algele acestea brune sînt presate între două sticle. Crede-mă, nu există o ţesătură mai fină decît a acestor neînsemnate plante. Parcă le vezi plutind... Nu, nu, nu răsufla pe gură, — se agită din nou băiatul. S-ar putea să le risipeşti ca pe-o cenuşă sacră... Sau iată aici — întoarce o nouă filă — o plantă modestă — Capsula Bursa Pastoris — cu umbreluţa ei de steluţe albe... Oh, îmi evocă toate cărările prăfuite, bătute de ciobanii singuratici păziţi numai de modestia ei... şi priveşte brînduşa aceasta de toamnă, cu potirul ei violet în care parcă s-au topit toate amurgurile lui Bacovia sau Margarita aceasta, Campestra ca un cărăbuş de aur... O, dar să lăsăm ierbarul. Mă podideşte emoţia, mi se împăienjenesc ochii de lacrimi şi văd în orice mîţişor de salcie un crin imperial şi doar e limpede: n-am voie să lăcrimez: umezeala nu le prieşte delicatelor mele prizoniere. Băiatul face o pauză, apoi continuă cu pumnii strînşi:

— O, de-ai şti, cum păstrez acest ierbar... Iţi jur că dacă un şoarece ar îndrăzni să-mi roadă un stigmat sau o sepulă, îţi jur, pisică m-aş face! In ce priveşte ierbivorele, aceşti adevăraţi şobolani ai universului vegetal, eu n-am decît o vorbă: blestem! Blestem ierbivorelor!!!

In aceiaşi clipă, imprecaţia îi fu acoperită de un lătrat ascuţit care venea din stradă.

— Ia te uită, potaia!... Iar a fugit de acasă! Stai o clipă... să vezi ce mi-ţi-l pocnesc!

Botanistul se îndreaptă hotărît spre un arţar plantat pe lîngă trotuar. Indoaie tulpina cu piciorul, îi smulge furios crenguţele, apoi aleargă după cîine.

— Ce-ai făcut, nepricopsitule? De ce rupi plantaţiile? îi strigă uimit musafirul.

La colţ cîinele schelălăie jalnic. Dar botanistul se întoarce victorios şi zvîrle la rigolă reteveiul:

— Iţi pare rău? A. pagubă-n-ciuperci... Un arţar banal... Accacia comunis! N-are nici o valoare... Nu cumva îţi închipui că l-aş putea pune în ierbar? Ha!

MIRCEA SINTIMBREANU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", tel. 17.60.10. 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.